

בבית המשפט העליון

בג"ץ 1376/13

לפני: כבוד הרשמת ליאת בנמלך

העותרת: עמותת קהילת איקרית

נגד

המשיבים: 1. מנהל מקרקעי ישראל
2. חברת החשמל לישראל בע"מ

בקשה לפסיקת הוצאות

החלטה

העתירה הגיעה לסיומה בהסכמת הצדדים ונותרה להכרעה בקשת העותרת לחייב את המשיב 1 בהוצאותיה.

עיינתי בכל החומר שבתיק, בבקשה ובתגובת המשיב 1, המתנגד לבקשה, והחלטתי לחייב את המשיב 1 בהוצאות.

העתירה הסתיימה כאמור בהסכמה, וזאת לאחר שהצדדים הגיעו להסדר ביחס לחיבור הכנסיה בכפר איקרית לרשת החשמל הארצית. לטענת המשיב 1 בכך אין כדי להצדיק חיוב בהוצאות שכן הסעד שניתן לעותרת כפועל יוצא של אותו הסדר אינו זהה לזה שנתבקש במסגרת העתירה. בהקשר זה ציין המשיב 1 כי אמנם הוסרה התנגדותו לחיבור הכנסיה לחשמל אך זאת כחלק ממערך הסכמי כולל, שהוא בבחינת שינוי המצב העובדתי ומערך איזונים חדש.

ואולם, מהשתלשלות הדברים עולה כי ההסדר המוסכם אליו הגיעו הצדדים בא אל העולם כתוצאה מהגשת העתירה, ולמעשה הוא פרי של משא ומתן שנערך בין הצדדים לאחר דיון שהתקיים בפני הרכב השופטים ובהמשך להמלצת ההרכב. על כן, קשה לומר כי לא היה בהגשת העתירה כדי לתרום לקבלת הסעד שניתן לבסוף, אשר גם אם אינו הולם באופן מלא את הסעד שהתבקש בעתירה יש בו ליתן מענה, ולו חלקי, למבוקשה של העותרת. עוד יצוין כי אין בפי המשיב 1 טענה כי הוצע לעותרת להגיע להסדר דומה טרם הגשת העתירה, וגם בכך יש כדי לתמוך בסברה כי היה בהגשת העתירה כדי לתרום לשינוי בעמדת המשיב 1, אשר הוביל לפתרון המוסכם (ראו והשוו בג"ץ 2930/14 פלוני נ' שרת הבריאות (9.12.2015)).

יחד עם זאת, לעניין שיעור ההוצאות יש ליתן משקל לכך שהסעד לא ניתן לעותרת במלואו וכפי שהתבקש בעתירה, אלא כחלק מהסדר בין הצדדים. כן צודק המשיב 1 כי סכום ההוצאות שהתבקש חורג מסכומי ההוצאות המקובלים, מה גם שהטענה כי זהו סכום ההוצאות הראלי לא הוכחה, ובנוסף יש ליתן משקל לכך שהעתירה באה אל סיפוקה לבסוף ללא צורך בהכרעה שיפוטית.

בנסיבות העניין ולאחר איזון בין כל השיקולים הרלבנטיים, ישא המשיב 1 בהוצאות ובשכר טרחת העותרת בסך של 8,000 ש"ח.

ניתנה היום, י"ב בטבת התשע"ו (24.12.2015).

ליאת בנמלך

ר ש מ ת